

საპატრიარქოს წყებანი

საქართველოს
საპატრიარქოს
პრესცენტრის
ყოველკვირეული
გამოცემა

№4
N 617

26 იანვარი - 1 თებერვალი 2012 წ. გამოიცემა 1999 წლის 7 იანვრიდან
ფასი 70 თეთრი

„ღვთის განგებით, შენ ხარ ნათლული სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ისა...“

- ✠ პატრიარქის ქადაგება
- ✠ ქრონიკა. ინფორმაცია
- ✠ ილორის ეკლესიაში კვლავ
ცდილობენ ქართული
კვალის ნაშლას
- ✠ „დაე, დამცინონ... მთავარია,
ვიხილო ქრისტე!“
- ✠ „გენათლია 2012“
- ✠ „მხადე მე დღესა ჭირისა
შენისასა და მე გიხსნა შენ“
გვესაუბრება მღვდელი გიორგი წეროძე
- ✠ „ყველაგ უნდა იცოდეს, ჩვენ ვართ
ჩვენი ფასეულობების, ჩვენი
სარწმუნოების, ჩვენი კულტურის
სადარაჯოვ!“
ინტერვიუ ფოთისა და ხობის
მიტროპოლიტ გრიგოლთან (ბერბიჭაშვილი)
- ✠ რას წერს ქართული პრესა
- ✠ უცხოეთის რელიგიური ქრონიკა
- ✠ ვინაა, ეკლიან გზით მავალი
მონაწიე ქრისტასი
მღვდელ-მონაზონი იოაკიმე
(რამაზაშვილი) 1874-1965

**თესალონიკში წმინდა გრიგოლ
პალამასადმი მიძღვნილი
კონფერენცია გაიმართება**

7-იდან 15 მარტის ჩათვლით თესალონიკის არის-ტოტელეს უნივერსიტეტის საღვთისმეტყველო ფაკულტეტზე გაიმართება საერთაშორისო კონფერენცია „წმინდა გრიგოლ პალამა — მისი მეკვიდრეობის საღვთისმეტყველო და ფილოსოფიურ მნიშვნელობა“.

კონფერენციის ორგანიზატორები არიან თესალონიკის საღვთისმეტყველო აკადემია, პატრისტიკული კვლევების საპატრიარქო ინსტიტუტი (ვლადატოს მონასტერი, თესალონიკი), თესალონიკის სა-

მიტროპოლიტო და სხვა მართლმადიდებლური ინსტიტუტები და ორგანიზაციები საბერძნეთში.

კონფერენციაზე წარდგენილი იქნება მოხსენებები, ძირითადად, მიეძღვნება წმინდა გრიგოლ პალამას მართლმადიდებელი ეკლესიის საღვთისმეტყველო მეგკვიდრეობაში დაცულ შრომებს.

კონფერენციის მონაწილეები მოილოცავენ მონასტრებს, რომლებიც დაკავშირებულია წმინდანის მოღვაწეობასთან თესალონიკში, ბერიაში, მამაკაცები მოილოცავენ ათონის წმინდა მთასაც, ხოლო ქალებისათვის მომზადდება საგანგებო პროგრამა.

მომზადდა თამარ ასათიანმა

ფოტომატიანე

ვინრო, ეკლიან გზით მავალი მოწაფე ქრისტესი მღვდელ-მონაზონი იოაკიმე (რამაზაშვილი) 1874-1965

მღვდელ-მონაზონი იოაკიმე, ერისკაცობაში — იოსებ სტეფანეს ძე რამაზაშვილი 1874 წელს სიღნაღის მაზრაში სოფელ კაჭრეთში, ღარიბი გლეხის ოჯახში დაიბადა. ოცდაცამეტ წლამდე იოსები მშობლიურ სოფელში ცხოვრობდა და სხვადასხვა სამუშაოთი ირჩენდა თავს. დადიოდა კაჭრეთის წმინდა გიორგის სახელობის ეკლესიაში და ერთ-ერთ ჩვეულებრივ რიგით მრევლად ითვლებოდა. 1907 წლის შობის მარხვაში, მის ცხოვრებაში მოულოდნელი გარდატეხა მოხდა და მან მტკიცედ გადაწყვიტა თავი ღვთის სამსახურისადმი მიეძღვნა და ბერული ცხოვრების მძიმე გზა აირჩია. ამ მიზნით, 1907 წლის 10 მაისს იოსები დავით გარეჯის ლავრაში მივიდა, სადაც ცოტა ხანში მონასტრის წინამძღვარმა, არქიმანდრიტმა დოსითეოსმა (ბერძნისვილი) მორჩილის კაბა უკურთხა. იმ პერიოდში გარეჯის მონასტრის ბერები ხშირად ჰყვებოდნენ ამბებს ათონის მთის ქართველთა მონასტრის სავანის შესახებ, რამაც ახალგაზრდა მორჩილს აღუძრა სურვილი წასულიყო და მოელოცა წმინდა მთა. სულიერი მოძღვრისა და საქართველო-იმერეთის სინოდალური კანტორისაგან შესაბამისი ნებართვის მიღების შემდეგ, 1911 წლის ივლისში იოსები სხვა ქართველ მომლოცველებთან ერთად ათონის მთაზე გაემგზავრა.

ათონის მთის წმინდა იოანე ღვთისმეტყველის სახელობის ქართველთა სავანე XIX საუკუნის 60-იანი წლების მიწურულს იმერეთის ეპისკოპოს წმინდა გაბრიელის (ქიქოძე), სამეგრელოს ეპისკოპოს ტარასის (ელიავა) და გურიის ეპისკოპოს გაბრიელის (ტუსკია) ლოცვა-კურთხევით დააარსეს მორჩილმა ბესარიონ ნოდიამ და მამა ბენედიქტემ (ბარკალაია). სავანე ოფიციალურად ირიცხებოდა, როგორც ივერთა მონასტრის დაქვემდებარებაში მყოფი სენაკი. ათონის მთაზე მოქმედი კანონით კი — სენაკში მოღვაწე ბერების უფლებები შეზღუდული იყო, დედამონასტრის ნებართვის გარეშე ძმათა რიცხვის გაზრდა ან თუნდაც რაიმე შენობის აგება, მკაცრად იკრძალებოდა. ამ უფლებრივ მდგომარეობას ბერძენი ბერები ბოროტად იყენებდნენ. თავს კი იმით იმართლებდნენ, რომ ათონის მთის განაწესს იცავდნენ, ქრისტიანი მოღვაწის უპირველესი მოვალეობა კი სრულიად ავიწყდებოდათ.

ახალგაზრდა და ჯანღონით სავსე მორჩილის ჩასვლამ დიდად გაახარა ქართული საძმო. სავანის მმართველმა, მღვდელ-მონაზონმა იონამ (ხოშტარია) იოსე-

ბი ბერად აღკვეცა და სახელად იოაკიმე უწოდა. იმ დროისათვის მონასტერში მყოფი მწირველი მამებიდან ზოგი გარდაიცვალა, ზოგიც საქართველოში დაბრუნდა და სავანე ორი მოხუცებული მღვდელ-მონაზვნის ამარაღა იყო დარჩენილი. მამა იონას უნდოდა

ათონის მთის წმინდა იოანე ღვთისმეტყველის სახელობის ქართველთა სავანე

ახალგაზრდა ბერების კურთხევა, მაგრამ ბერძნები ამის უფლებას არ აძლევდნენ. ამასობაში მეორე მსოფლიო ომი დაიწყო. 1917 წლის დიდ მარხვაში ათონის მთას რუსული ჯარი მიაღება. ქართველმა ბერებმა დრო იხელთეს და ბეთანიის მონასტრის არქიმანდრიტ იოანეს (მაისურაძე) მოგონებების თანახმად, ბერძენ ეპისკოპოსს ძალით აკურთხებინეს სამი ქართველი ბერმონაზონი. 1917 წლის 24, 25 და 26 მაისს ეპისკოპოსმა პაისიოსმა ბერები: იოანე მაისურაძე — მღვდლად, ხოლო მეღვთისმეტყველია და იოაკიმე რამაზაშვილი დიაკვნებად აკურთხა.

მამა იონას გარდაცვალების გამო ქართველთა სავანეში ცხოვრება შეუძლებელი გახდა. ბერების ნაწილი წმინდა სტეფანეს კელიაში გადავიდა, ხოლო ნაწილი 1918 წლის მაისში მღვდელ-მონაზონ ილიას (ფანცულაია) მეთაურობით საქართველოში დაბრუნდა. მათ შორის იყო მამა იოაკიმე (რამაზაშვილი).

ისევ არქიმანდრიტ იოანეს (მაისურაძე) მოგონებებს ჩავხედოთ: „ახლა უკვე არმაზში ვართ: მე იოანე მაისურაძე მღვდელმონაზონი, ათონში ძალით ნაკურთხი დიჩისაგან, რუსის ოფიცრის ბრძანებით, იოაკიმე მთავარდიაკონი და პეტრე აბაშიძე“. რამდენ ხანს დარჩა მამა იოაკიმე არმაზის მონასტერში სამოღვაწეოდ ცნობილი არ არის. 1921 წელს კომუნისტებმა არმაზის მონასტერი დაარბიეს და მამა იოანე მაისურაძე და კიდევ ერთი ბერი დაჭრეს. სამწუხაროდ, მამა იოანე მოგონებებში არ ახსენებს, ვინ იყო ის მეორე ბერი.

საქართველოს ეროვნულ ხელნაწერთა არქივში დაცული საბუთებიდან ირკვევა, რომ 1922 წლის 13 მაისს ბერ-დიაკონი იოაკიმე საკათოლიკოსო საბჭოს სთხოვს, ნება დართონ იცხოვროს ხირსის წმინდა სტეფანეს სახელობის მონასტერში და ამავე წლის 5 ივნისს მას ეს უფლება ეძლევა.

1923 წლის ივლისში კომუნისტებმა ხირსის მონასტერიც დაარბიეს. იქ მოღვაწე ბერები გაკრიჭეს (მათ შორის წმინდა აღმსარებელი გიორგი მხეიძე, რომელიც იმ პერიოდში ხირსის მონასტერში მოღვაწეობდა) და დაამცირეს. ამდენი შიშსა და შევიწროებას ვერაფერს გაუძლო მამა იოაკიმემ, ზეწოლის შედეგად ანაფორა გაიხადა, მიატოვა ბერული ცხოვრება და სოფელ კაჭრეთში დასახლდა. ასე გავიდა სამი წელიწადი.

1926 წლის 16 ივლისს მამა იოაკიმე მონაწილის სურვილით მარტყოფის მამათა მონასტერში მივიდა, სადაც მონასტრის წინამძღვრის, არქიმანდრიტ გერმანეს (იაშვილი) ლოცვა-კურთხევით, ბოდბელმა ეპისკოპოსმა სტეფანემ (კარბელაშვილი) მას სინანულის კანონი განუჩინა.

წელიწადნახევარი ღრმა სინანულში გაატარა მამა იოაკიმემ. მისი ახალი სულიერი მოძღვარი, არქიმანდრიტი გერმანე, ძველი ბერმონაზვნული ტრადიციებისა და ასკეტური გამოცდილების მქონე მოღვაწე გახლდათ. იგი ღრმად იხედებოდა მონაზულის გულსა და გონებაში, და ბრძნული დარიგებებითა და ხელმძღვანელობით ნელ-ნელა შეძლო მისი კვლავ გზაზე დაყე-

ნება.

1928 წლის 24 იანვარს არქიმანდრიტი გერმანე ეპისკოპოს სტეფანეს წერდა: „უწინარეს ყოვლისა გეანბორებით წმინდა მსხვერპლის შემწირველ მარჯვენასა ზედა და ვითხოვ თქვენს დიდხანს სიცოცხლესა და ჯანმრთელობას ჩემდა მოსახსენებლად.

ამასთანავე უმორჩილესად ვთხოვ თქვენს მეუფებას, რომ შეუმსუბუქოს სასინანულო კანონი, ჩემს მონასტერში მყოფ ბერს იერო დიაკონს იოაკიმეს იმდენად, რამდენადაც სულმან წმიდამან გაუწყოთ, რადგან გულსმოდგინებით ასრულებს თავის საკანონოს. ხორცეულს სრულებით აღარ გაიხლება, სასმელსაც იშვიათად და იმასაც ცოტას. ერთ ნახევარი წელიწადი უკვე შეუსრულდა საკანონოს მიცემის დღიდან.

გიგზავნით თქვენს მიერ გამოგზავნილ წერილსაც, რომელზედაც წაანერავთ თქვენს განკარგულებას ზემო ხსენებულის საგნის შესახებ. მაპატივით მეუფეო რომ განუხებთ.

კრებულმან ჩვენის მონასტრისამან ხელთ ანბორობა მოგახსენეს.

მისამართი ვაზიანი, სოფელი მარტყოფი ვასილ მიხეილის ძე ახალკაციშვილს“.

რადგანაც ამ თხოვნაზე პასუხმა დაიგვიანა, 1928 წლის 20 ივლისს მამა გერმანე მეორე წერილს უგზავნის მეუფე სტეფანეს, უკვე თავად მამა იოაკიმეს ხელით:

„უმორჩილესად ვთხოვ თქვენს მეუფებას, რომ ამ წერილის მომრთმევს იერო დიაკონს იოაკიმეს შეუმსუბუქოთ საკანონო, რომელსაცა აქვს თქვენგან მიცემული ეპიტიმია სამი წლის უზიარებლობის 1926 წლის ივლისის 16 რიცხვიდან. ორი წელიწადი უკვე შესრულდა და ერთიღა დარჩა. ხორცის ჭამა სრულებით აღკვეთილი აქვს, იმედი სიკვდილამდის სინანულში გაატარებს, როგორც ბერი.

თქვენი მეუფება თუ იწებებს, გაქვთ უფლება მესამე წლის პატივებისა. თქვენს მიერ მიწერილი წერილი (დედანი) რომელშიაც იყო აღნიშნული სათანადო წესი და კანონი სამი წლის შესრულების შემდეგ, თუ როგორ უნდა მოვიქცე, იმისი პირი ჩემთან გახლავს დატყვევებული, ხოლო დედანი კი თქვენ გამოგიგზავნეთ ფოშით შუამდგომლობის წერილითურთ 24 იანვარს 1928 წელს, მაგრამ თქვენი პასუხი ვერაფერი ვერ მივიღე. იმედი მაქვს დააკმაყოფილებთ ჩემს თხოვნას და მისცემთ ნებას, როგორც ზიარებისას, ისე თანამწირველობისას.

მაპატივით მეუფე, რომ ლიტონ წერილს გიგზავნით ნაკლულთაგანებისა გამო ჩვენისა. მშვიდობით ბრძანდებოდეთ. ღმერთსა ვთხოვ, ისე წარმართოს თქვენი საქმე, როგორც თქვენთვის საუმჯობესო იყოს“.

ეპისკოპოსმა სტეფანემ გაითვალისწინა გამოცდილი და მრავალჭირდათმენილი მოძღვრის თხოვნა და ამა წლის 21 ივლისიდან მამა იოაკიმე სასულიერო ხა-

რისხში აღადგინა. აი, რას წერდა იგი მამა გერმანეს: „ჩემს მიერ კანონ ქვეშ დაყენებული იერო დიაკონ იოაკიმეს 1926 წლის 16 ივლისიდან თანახმად სჯულის კანონებისა: მოციქულთა — 81, 83; IV კრების — 3, 4, 5, 6, 7; ნიკეის კრების — 14; VI კრების — 10; კართაგენის კრების — 16 და კონსტანტინეპოლის კრების — 11 მიცემულ ჩემდა საღმრთო მადლით, დამონებული არქიმანდრიტ გერმანეს მიერ, გულმხურვალე მონანიების მიხედვით, ნებას ვაძლევ მას იერო დიაკონ იოაკიმეს წმიდა საიდუმლოს ეზიაროს ფერისცვალებას, კუთვნილი ტანისამოსის სხურებით მიღებას და სადიაკვნო შესამოსლის მოხმარებას ღვთისმსახურებისას, იმ განზრახვით, რომ იგი განაგრძობს თავის სურვილითაც მონდომებულ მოღვაწეობას ბოლომდე“.

1928 წლის მარიაშობის მარხვიდან მოყოლებული მამა იოაკიმე მონდომებით აღასრულებდა თავის მოვალეობას და არჩეული გზიდან აღარ გადაუხვევია. თავისი პატიოსანი და თავმდაბლური ხასიათით მონასტრის ძმობაში მან მალევე მოიპოვა პატივისცემა და სიყვარული. მაგრამ ბოროტი მაინც არ ასვენებდა ღვთისმსახურს და მალე ახალი განსაცდელი მოუვლინა მას. რადგანაც მამა იოაკიმე ოფიციალურად არ ითვლებოდა მარტყოფის მონასტრის საძმოში, ადგილობრივი ხელისუფლების წარმომადგენელნი გასაქანს არ აძლევდნენ. ხშირად აპატიმრებდნენ, სთხოვდნენ მონაშობას და საეკლესიო მანდატს. ამას ისიც ემატებოდა, რომ მისი პატარა ძმა დაპირისპირებული იყო კომუნისტებთან და ტყეში იმალებოდა. მამა იოაკიმეს დაპატიმრება ელოდა. 1930 წლის 24 იანვარს არქიმანდრიტი გერმანე სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქ ქრისტეფორეს (ციციშვილი) წერდა: „უმორჩილესად ვსთხოვ თქვენს უნეტარესობას, რომ ჩარიცხოთ ჩემდა რწმუნებულ წმინდა ანტონის მონასტრის ძმათა რიცხვში ბერი წმინდა სტეფანეს (ხირსის) მონასტრისა, იერო დიაკონი იოაკიმე, რომელიც იმყოფება ჩვენთან უკვე 1927 წლიდან და ასრულებს სათანადო მორჩილებას ერთგულად“. 1930 წლის 28 იანვარს იგი ოფიციალურად ჩარიცხა მონასტრის საძმოში.

შესაბამისი მომზადებისა და რამდენიმეწლიანი პატიოსანი და კეთილსინდისიერი მსახურების შემდეგ, არქიმანდრიტმა გერმანემ ბერ-დიაკონი იოაკიმე სამღვდლო ხარისხზე წარადგინა. ამასთან დაკავშირებით, 1932 წლის დიდმარხვაში მან თხოვნით მიმართა უწმინდესსა და უნეტარეს კალისტრატეს (ცინცაძე).

XX საუკუნის 30-იან წლებში საგრძნობლად შემცირდა თეთრი სამღვდელოების რიცხვი, რის გამოც მათ ადგილებს მონასტრებში ჯერ კიდევ შემორჩენილი ბერმონაზვნობა იკავებდა. უწმინდესი კალისტრატე კარგად ხედავდა, თუ რამხელა განსაცდელის ქვეშ იყო საღვთო მადლსა და ღვთის სიტყვას მოკლებული მრევლი. იგი ყველანაირად ხელს უწყობდა დარჩენილ სამღვდელოებას და განამტკიცებდა მათ უმძიმეს მსახურებაში. ამიტომაც, იგი დიდი სიხარულით შეხვდა არქიმანდრიტ გერმანეს წინადადებას. მან ურბნი-

არქიმანდრიტი გერმანე ნაცვილი

სისა და აწყურის ეპარქიის დროებით მმართველს, ეპისკოპოს ეფრემს (სიდამონიძე) დაავალა მარტყოფში ჩასვლა და ხელდასხმის საიდუმლოს შესრულება. 1932 წლის 9 აგვისტოს მეუფე ეფრემმა მარტყოფის წმინდა ანტონის სახელობის სავანეში ბერ-დიაკონ იოაკიმეს მღვდლად დაასხა ხელი და შესაბამისი კურთხევის სიგელიც გადასცა.

ახლანაკურთხი მღვდელ-მონაზონი არქიმანდრიტ გერმანეს ლოცვა-კურთხევით მონასტერთან ახლომდებარე სოფლებში გადიოდა და უპატრონოდ დატოვებულ სოფლებში ქრისტიანულ წესებს აღასრულებდა. მამა იოაკიმე წვიმასა და ქარში, თოვლსა თუ ავდარში, სადაც კი ხელი მიუწვდებოდა ყველგან დაუზარელად ქადაგებდა ღვთის სიტყვას. აზიარებდა მომკვდავებს, ნათლავდა ბავშვებს, აპატიოსნებდა მიცვალებულებს და ვინ იცის რამდენი დამცირებისა და დევნის დათმენა მოუწია მას ამ პერიოდში. იგი ასევე ხშირად ჩადიოდა მშობლიურ სოფელ კაჭრეთშიც, სადაც დიდი სიყვარულითა და მოკრძალებით ხვდებოდნენ. არქივში შემორჩენილია ამის დამადასტურებელი საბუთებიც:

„უმორჩილესად ვსთხოვ თქვენს უწმინდესობას, რომ უბოძოთ ერთი თვის ვადით სათანადო მონაშობა, ჩემდამო რწმუნებულ წმ. ანტონის ტაძრის მღვდელ-მონაზონ იოაკიმე რამაზაშვილს, რომელიც მიემგზავრება თავის სამშობლო კაჭ-

რეთში, რომ შეძლოს შემთხვევითი ქრისტიანული წესების შესრულება, მთხოვნელთა დასაკმაყოფილებლად — თქვენი უწმინდესობის პატივისცემელი, არქიმანდრიტი გერმანე. 1935 წლის 30 დეკემბერი“.

დადგა ავადსახსენებელი 1937 წელიც. ქრისტიანებისა და საერთოდ ნებისმიერი ადამიანების დევნამ ყოველგვარ ზღვარს გადააჭარბა. გაუსამართლებლად დაიხვრიტა ანდა გადაასახლეს უამრავი მოქალაქე. უმძიმესი წლები დაუდგა ეკლესიასაც. კომუნისტებმა მარტყოფის მონასტერი საბოლოოდ გააუქმეს და ბერმონაზვნები გამოყარეს. მამა იოაკიმე იძულებული გახდა კვლავ კაჭრეთში, თავისი ძმის ოჯახში გადასულიყო საცხოვრებლად. დანარჩენი ბერებიც ზოგი საით წავიდა და ზოგიც საით. მოძღვარი, მისდა საბედნიეროდ, დახვრეტასა და გადასახლებას გადაურჩა. იგი მიწაზე მუშაობით ირჩენდა თავს და უჩუმრად საეკლესიო წესებსაც ასრულებდა.

1943-1944 წლებში ტაძრების ხელახალი ამოქმედების შემდეგ კათოლიკოს-პატრიარქ კალისტრატეს (ცინცაძე) ლოცვა-კურთხევით მღვდელმსახურებას შეუდგა 135-ზე მეტი საეკლესიო პირი. მათ შორის იყო მამა იოაკიმეც. აი, რას წერდა 1945 წლის 27 მარტს იგი უწმინდეს კალისტრატეს:

„ლოცვა-კურთხევას მოვითხოვ თქვენგან თქვენი უწმინდესობა და უნეტარესობა. მუხლმოდრეკით ვეამბორები ნათლით შემოსილ თქვენ წმიდა მარჯვენას.“

1937 წლის 12 სექტემბრიდან როცა დაგვითხოვეს ჩვენ ყველა ბერები, მეც იძულებული გავხდი ჩემს სამშობლოში წავსულიყავი და დღემდე განვაგრძობ იქ სასოფლო-სამეურნეო არტელში მუშაობას.

მასთან ერთად მაქვს ყოვლათ მთავარი მოსახსენებელი თქვენ უწმინდესობასთან. მთელი ამ ხნის განმავლობაში, ჩემს მიერ მეტნაკლები თუ რაიმე დამსახურებულია თქვენ უწმინდესობასთან, თუმცა ზოგიერთ დამაბრკოლების მიზეზები თქვენც მოგეხსენებათ, მაგრამ მუხლმოდრეკით მოგთხოვთ თქვენ უწმინდესობას მაპატივით.

ამ თხოვნით კიდევ მსურს მოგახსენოთ ერთი, აქ სოფლათა, აგრეთვე ახლო სოფლებში მორწმუნე ერი მთხოვს მათ შეუსრულო სამხტო წესი, წმიდა მირონი ძალიან ცოტა მაქვს, აგრეთვე გთხოვთ

მღვდელ-მონაზონი იოაკიმე (რამაზაშვილი)

მონაზობას.

იმედი მაქვს თქვენი უწმინდესობის, რომ შეინყნარებთ ჩემს თხოვნას და ღირსი გავხდები ჩემი სურვილის დაკმაყოფილებისა“.

კათოლიკოს-პატრიარქ კალისტრატეს ლოცვა-კურთხევით მღვდელ-მონაზონი იოაკიმეზე გაიცა შესაბამისი მანდატი და იგი ოფიციალურად სიონის საპატრიარქო ტაძარს მიაწერეს. ამასთანავე მას დაევალა კაჭრეთსა და მიმდებარე სოფლებში საეკლესიო წესების შესრულება. მოხუცებული მოძღვარიც შეძლებისდაგვარად ასრულებდა მასზედ დაკისრებულ მოვალეობას. წირვა-ლოცვის ჩასატარებლად და საზიარებლად პერიოდულად დადიოდა ახლომდებარე მოქმედ ტაძარში.

მღვდელ-მონაზონი იოაკიმე 1965 წლის 22 აპრილს ღრმად მოხუცებული გარდაიცვალა. წესი აუგო და დაასაფლავა საგარეჯოდან ჩასულმა არქიმანდრიტმა ევაგრემ (დიასამიძე) სამღვდლოებასთან ერთად. მისი ცხედარი სოფელ კაჭრეთის

გარეკანზე დაბეჭდილი ფოტოს ავტორია - გადრი ვადაჭკორია

თუ თქვენს საოჯახო არქივში მოიპოვება სასულიერო პირთა და საქართველოს ეკლესია-მონასტერთა ფოტოები, გთხოვთ, დაგვიკავშირდეთ, რათა ერთობლივი ძალისხმევით დავინახოთ ვისნათ ისინი. ჩვენი ტელეფონებია: 98 95 41; 72 13 50; 8(99) 54 82 29; 8(93) 19 36 04.

რუბრიკას უძღვებიან ლუარსაბ ტოგონიძე და გიორგი მაჩურიშვილი

გთხოვთ, გაუთოს გაუფრთხილდეთ მასში დაბეჭდილი მასალების გამო

გთხოვთ, დავალიანება გადაიხადოთ შემდეგ ანგარიშზე:
სს „ლიბერთი ბანკი“ (მთაწმინდა-კრწანისის ფილიალი 200 101 406).

ბანკის კოდი: LBRTGE22. მიმღები: წმ. ანდრია პირველწოდებულის
სახელობის ეკლესია ანგარიში № GE74LB0122124214261000

ელ.ფოსტა: patriarchatepress@yahoo.de მის: ერეკლე II-ს მოედანი
№1 საქართველოს საპატრიარქოს პრესცენტრი. ტელ/ფაქსი: 98-95-41.

რედაქტორი: დეკანოზი დავით შარაშენიძე
რედაქტორის მოადგილე: ნანა ბოკუჩავა T. 599 23 10 54
სარედაქციო კოლეგია: მიტროპოლიტი დიმიტრი (შიოლაშვილი), მარიამ გაგუა, ნინო ვაგოშაშვილი, თამარ ასათიანი, ლუარსაბ ტოგონიძე, გიორგი მაჩურიშვილი, ია ხაზარაძე, სერგო კერესელიძე, გვარცელევა: ცარო ვარდიშვილი, მამუკა კვაჭანტირაძე; დამკაბადონებელი: ვალერიან ჯუღელი, ოპერატორი, ზოია კობახიძე